

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

DÖRDÜNCÜ DAİRE

GLANTZ / FİNLANDİYA

(Başvuru no. 37394/11)

KARAR

STRAZBURG
20 Mayıs 2014

NIHAİ

20/08/2014

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2. Maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşmiştir. Bazı şekli düzeltmelere tabi olabilir.

Glantz / Finlandiya davasında,

Başkan,

Ineta Ziemele,

Yargıçlar,

Päivi Hirvelä,

George Nicolaou,

Nona Tsotsoria,

Zdravka Kalaydjieva,

Krzysztof Wojtyczek,

Faris Vehabović,

ve *Daire Yazı İşleri Müdürü* Françoise Elens-Passos'un katılımıyla 15

Nisan 2014 tarihinde Komite olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları

Mahkemesi (Dördüncü Dairesi):

Aşağıdaki şekilde karar vermiştir. Bu karar aynı tarihte kabul edilmiştir.

USUL

1. Davanın temelinde, Finlandiya vatandaşı Kaj-Erik Torsten Glantz (“başvuran”) tarafından, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme’nin (“Sözleşme”) 34. maddesine uygun olarak, 13 Haziran 2011 tarihinde, Finlandiya aleyhine Mahkemeye yapılmış olan bir başvuru (no. 37394/11) bulunmaktadır.

2. Başvuran, Helsinki’de avukatlık mesleğini icra etmekte olan Pekka Pinomaa tarafından temsil edilmiştir. Finlandiya Hükümeti (“Hükümet”) ise Dışişleri Bakanlığından kendi görevlileri Arto Kosonen tarafından temsil edilmiştir.

3. Başvuran, Sözleşmenin 7 no’lu Protokolünün 4. Maddesi uyarınca, aynı suçtan dolayı ikinci kez yargılanmasından (*ne bis in idem*) – biri ek

vergilerin yüklendiği vergi davası ve diğeri ise nitelikli vergi kaçakçılığı nedeniyle hakkında yürütülen ceza davası – şikâyetçi olmuştur.

4. 26 Haziran 2012 tarihinde, başvuru Hükümete iletilmiştir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

5. Başvuran 1957 doğumlu olup; Klaukkala'da ikamet etmektedir.

A. Vergi davası

6. Vergi denetçileri, başvuranın avukatlık bürosunda 2006 yılında vergi denetimi gerçekleştirmişlerdir.

7. 18 ve 19 Aralık 2006 tarihlerinde, vergi yetkilileri, başvuranın 2000 ile 2004 vergi yılları arasında şirketinden örtülü kâr elde ettiğini tespit etmişlerdir. Örtülü kâr miktarı şu şekildedir: 107.152 euro, 1.673 euro, 48.711 euro, 32.759 euro ve 18.842 euro. Uygulanan ilave vergiler ve sürsarjlar ise sırasıyla şu şekildedir: 5.300 euro, 84,09 euro, 2.400 euro, 1,600 euro ve 900 euro.

8. 9 Mart 2007 tarihli dilekçesiyle başvuran, yerel Vergi Düzeltme Komitesinden düzeltme talebinde bulunmuştur.

9. Vergi Düzeltme Komitesi, 30 Mayıs 2007 tarihinde başvuranın taleplerini reddetmiştir. Başvuranın vergi makamlarına eksik bilgi verdiğini ve bu nedenle eksik veya kısmi vergilendirme yapıldığını tespit etmiştir. Bu gerekçeyle, kendisine yüklenen ek vergi ve sürsarj miktarlarının yüksek olduğu kanaatinde değildir.

10. 11 Haziran 2007 tarihli dilekçesiyle başvuran, Helsinki İdari Mahkemesine temyiz başvurusunda bulunmuştur.

11. Helsinki İdari Mahkemesi, 22 Aralık 2008 tarihinde, Vergi Düzeltme Komitesi ile aynı gerekçelerle başvuranın temyiz talebini reddetmiştir.

12. Başvuran, 27 Şubat 2009 tarihli dilekçesiyle, Yüksek İdari Mahkemesine temyiz başvurusunda bulunmuştur.

13. Yüksek İdari Mahkemesi, 11 Ocak 2010 tarihinde başvuranın temyiz talebini reddetmiştir.

B. Ceza davası

14. Cumhuriyet savcısı, 15 Aralık 2008 tarihinde, başvuran aleyhine, diğerlerinin yanı sıra, beş kez yolsuzluk ve 1997-2003 vergi yıllarına ilişkin olarak iki kez nitelikli vergi kaçakçılığı suçlamalarında bulunmuştur. İsnat edilen suçlamalara göre, gelirini eksik beyan etmesi nedeniyle başvuran nitelikli vergi kaçakçılığı yapmakla suçlanmaktaydı. Beyan edilmeyen gelir miktarı toplamda 500.895 euro olup; sonuç olarak yüklenen vergi 263.711,68 euro buna göre oldukça düşüktü.

15. Helsinki Bölge Mahkemesi, 6 Kasım 2009 tarihinde, başvuranı – diğerlerinin yanı sıra – dört kez yolsuzluk ve iki kez nitelikli vergi kaçakçılığı suçlarından suçlu bulmuş ve başvurana 2 yıl 8 ay hapis cezası vermiştir. Ayrıca başvuranın, vergi makamına faiziyle birlikte 214.168,38 euro ödemesine hükmetmiştir.

16. Başvuran, 25 Ocak 2010 tarihli dilekçesiyle, Helsinki Temyiz Mahkemesine temyiz başvurusunda bulunmuş ve hakkındaki suçlamaların reddedilmesini talep etmiştir. Buna ilaveten, hakkındaki yolsuzluk suçlamalarından birinin zaman aşımına uğradığını iddia etmiştir.

17. 28 ve 29 Ekim 2010 tarihlerinde sözlü duruşma yapan Helsinki Temyiz Mahkemesi, 23 Aralık 2010 tarihinde, başvuranın suçunu sabit görmüş ve kendisine 2 yıl 8 ay hapis cezası vermiştir. Temyiz Mahkemesi, Bölge Mahkemesinin tazminata hükmettiği kararı onamıştır. Mahkeme, yolsuzluk suçlamalarından birinin zaman aşımına uğramadığını tespit

etmiştir. Başvuranın bireysel vergilendirme işlemlerindeki nitelikli vergi dolandırıcılığına ilişkin olarak, mahkeme, başvuranın vergi sürşarjına tabi tutulduğunu ve vergi davasının 11 Ocak 2010 tarihinde kesinleştiğini belirtmiştir. Başvuran hakkındaki suçlamalar 20 Ağustos 2009 tarihinde, vergi davası kesinleşmeden isnat edildiği için nitelikli vergi kaçakçılığına ilişkin suçlamanın incelenmesine yönelik herhangi bir engel mevcut değildi.

18. Başvuran, 21 Şubat 2011 tarihinde, hakkındaki suçlamaların reddedilmesi istemiyle Temyiz Mahkemesine başvurmuştur. Adil şekilde yargılanmadığını ve yolsuzluk suçlamaları açısından – hakkındaki suçlamalar dışında başka bir suçlamadan ötürü mahkûm edildiği ve mahkûmiyetinin Ceza Kanununun yanlış hükmüne dayandırıldığı gerekçesiyle – yasallık ilkesinin ihlal edildiğini iddia etmiştir. Ayrıca suçlamalardan birinin zaman aşımına uğradığını ileri sürmüştür. Vergi kaçakçılığı suçlamalarına ilişkin olarak ise, bireysel vergilendirme işleminden ötürü nitelikli vergi kaçakçılığı suçundan mahkûm edildiğinde aynı suçtan iki kez yargılama yapılmaması ilkesinin ihlal edildiğini iddia etmiştir. Bireysel vergisi kapsamında da söz konusu eksik beyan edilen gelir aynı olduğu için şirketin temsilcisi olarak nitelikli vergi kaçakçılığı ve defter tutma suçundan mahkûm edildiğinde de söz konusu bu iki ilkesi ihlal edilmişti. Başvuran ayrıca, hakkındaki suçlamalar hakkında detaylı bilgi edinmesine ve tanıklardan birisine soru yöneltmesine izin verilmediği için Temyiz Mahkemesi önünde adil yargılanma hakkından mahrum kaldığını ileri sürmüştür.

19. Temyiz Mahkemesi, 18 Mayıs 2011 tarihinde, başvuranın temyiz talebini reddetmiştir.

C. Olağanüstü yargılama işlemleri

20. Başvuran, 6 Haziran 2011 tarihli dilekçesi ile, Temyiz Mahkemesine olağanüstü temyiz başvurusunda bulunmuş ve diğerlerinin yanı sıra

kendisine verilen hapis cezasının infazının durdurulmasını talep etmiştir. Başvuran, bu talebini 10 Temmuz 2011 ve 24 ve 29 Ağustos 2011 tarihlerinde yinelemiştir.

21. 15 Haziran ve 17, 25 ile 30 Ağustos 2011 tarihlerinde Yüksek Mahkeme, cezanın infazının durdurulması talebini reddetmiştir.

22. 31 Ağustos 2011 tarihinde başvuranın cezasının infazına başlanmıştır.

23. 12 Aralık 2011 tarihinde, Yüksek Mahkeme, başvuranın davanın yeniden açılması talebini reddetmiştir.

24. Başvuran, 16 Aralık 2011 tarihli dilekçesiyle, Yüksek Mahkeme'ye 12 Aralık 2011 tarihli kararına istinaden olağanüstü temyiz başvurusunda bulunmuştur. Başvuran, Sözleşmenin 6. Maddesine ve adil yargılanma hakkından mahrum edilmesine atıfta bulunmuştur.

25. Davanın, Temyiz Mahkemesi önünde halen devam edip etmediği bilinmemektedir.

D. Adalet Bakanına yapılan şikâyetler

26. Başvuran, 24 ve 29 Ağustos 2011 ve 7 Şubat 2012 tarihli dilekçeleriyle, Adalet Bakanına itirazda bulunmuş ve Bakandan Temyiz Mahkemesinin 12 Aralık 2011 tarihli kararı verirken kanun ve görevleri doğrultusunda hareket edip etmediğini incelemesini talep etmiştir.

27. 20 Mart 2012 tarihinde Adalet Bakanı, dava halen Yüksek Mahkeme önünde derdest olduğu için bu durumu incelemeyeceğini bildirmiştir. Ancak, gerekçe bildirme görevinin temyize veya olağanüstü hukuk yollarına başvurma hakkına ilişkin kararlara uygulanmadığını belirtmiştir.

28. Başvuran, 14 Mayıs 2012 tarihli mektubuyla, Adalet Bakanından konuyu tekrar incelemesini ve Temyiz Mahkemesinin 12 Aralık 2011 tarihli kararının yeniden karara bağlanması için faaliyette bulunmasını talep etmiştir.

29. Davaya ilişkin hususların, Adalet Bakanı nezdinde halen derdest olup olmadığı bilinmemektedir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

A. Vergi Değerlendirme Usul Kanunu

30. Vergi Değerlendirme Usul Kanununun (1079/2005 tarihli Yasa ile tadil edilen 1558/1995 sayılı Kanun) 57/1. maddesi, kişinin gerekli vergi beyanında bulunmaması veya vergi makamlarına eksik, yanıltıcı veya yanlış bilgi vermesi ve bu nedenle eksik veya kısmi vergilendirme yapılması halinde, vergi mükellefinin ek vergi ve sürşarjlarla birlikte ödenmeyen vergileri ödemesine hükmedileceğini öngörmektedir.

B. Ceza Kanunu

31. Ceza Kanununun (1228/1997 ve 769/1990 sayılı Kanunlar ile tadil edildiği şekliyle) 29 / 1 ve 2. maddeleri uyarınca, (1) vergi hesaplanmasına etki edecek şekilde vergi makamına yanlış bilgi veren, (2) vergi hesaplanmasına etki edecek herhangi bir hususu saklayarak vergi beyanında bulunan, (3) vergi kaçakçılığı yapmak amacıyla, vergi hesaplanmasına etki edecek şekilde vergilendirme işlemine ilişkin bir görevi yerine getirmeyen veya (4) başka şekilde hileye başvuran ve bu nedenle verginin hesaplanmamasını veya düşük hesaplanmasını ve usule aykırı şekilde iade edilmesini sağlayan veya bu girişimlerde bulunan kişiler, vergi kaçakçılığı suçundan para cezası veya iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılırlar.

32. Vergi kaçakçılığı ile (1) ciddi miktarda mali fayda sağlanması veya (2) suçun özellikle sistemli bir yöntemle işlenmesi ve tümüyle değerlendirildiğinde vergi kaçakçılığının nitelikli bir suç teşkil etmesi halinde, faile nitelikli vergi kaçakçılığı suçundan dört ay ile dört yıl hapis cezası verilecektir.

C. Yüksek Mahkemenin içtihatları

33. Yüksek Mahkeme, vergi sürşarjı ve nitelikli vergi kaçakçılığı suçuna ilişkin KKO 2010:46 sayılı davasında aynı suçtan ikinci kez yargılanmama ilkesine ilişkin olarak bir tutum belirlemiştir. Bu davada Yüksek Mahkeme, vergi sürşarjlarının uygulandığı vergi davasındaki nihai kararın aynı hususta cezai suçlamaların isnat edilmesini engellemiş olmasına rağmen, bu engelleyici etkinin idari davalardan ceza davalarına veya tam tersi geçişlerde derdest olan davalar açısından uygun olmayacağını tespit etmiştir.

34. 20 Eylül 2012 tarihinde Yüksek Mahkeme, aynı suçtan ikinci kez yargılanmama ilkesine ilişkin başka bir karar vermiştir (KKO: 2012/79). Bazı davalarda, vergi sürşarjı kararının, karara karşı olağan temyize gitme süresi sona ermeden önce bile nihai olarak kabul edilebileceğini dile getirmiştir. Ancak, bu tür davaya ilişkin objektif bir değerlendirmenin; vergi mükellefinin –kendi tutumuyla – vergi sürşarjı konusunu nihai etkiyle çözme niyetinde olduğu sonucunu ortaya çıkarması gereklidir. Değerlendirmede durumun bir bütün olarak ele alınması gerekli olmuştur ve vergi mükellefinin vergileri ve vergi sürşarjlarını ödemek için nasıl hareket ettiği, vergi ve vergi sürşarjlarını hangi ölçüde ödediği ve ceza yargılamalarının hangi aşamasında ödemelerin yapıldığına ilişkin sorulara önem atfedilebilmiştir. Söz konusu davada, 2005 ve 2006 vergi yılları için 2 Mart 2009 tarihli karar ile ve 2007 vergi yılı için ise 7 Eylül 2009 tarihli karar ile örtülü kâra ilişkin dava nedeniyle A üzerine vergiler ve vergi sürşarjları yüklenmiştir. 28 Haziran 2011 tarihinde derdest olan iddianamede, savcı A'nın aynı olay nedeniyle nitelikli vergi kaçakçılığı suçundan cezalandırılmasını talep etmiştir. A, hakkındaki bu dava devam ederken vergileri ve vergi sürşarjlarını tamamıyla ödemiştir. 2005 vergi yılı için düzeltme talebinde bulunulmasına ilişkin süre sınırı, 31 Aralık 2011 tarihinde son bulmuştur ve A düzeltme talebinde bulunmamıştır. A, ayrıca

diğer vergi yıllarına ilişkin kararları da temyiz etmeyeceğini beyan etmiştir. Yüksek Mahkeme, A dava devam ederken vergileri ve vergi sürşarjlarını ödediğı için nitelikli dolandırıcılık davasının kabul edilemez nitelikte olduğuna hükmetmiştir.

35. En yeni içtihatlarından birinde (5 Temmuz 2013 tarihli KKO: 2013:59) ise Yüksek Mahkeme, önceki yorumunu değıştirmiş ve vergi kaçakçılığına ilişkin yasal işlemlerin, aynı hususta vergi sürşarjlarının ödenmesini veya ödenmemesini öngören bir kararın mevcut olması halinde, başlatılamayacağına hükmetmiştir. Vergi makamlarının vergi sürşarjlarına ilişkin karar-verme yetkilerini kullandığı durumlarda, aynı olay temelinde vergi kaçakçılığı suçu nedeniyle cezai işlem başlatılamayacaktır ve bu tür bir yasal işlem derdest ise, artık devam ettirilmeyecektir. Mahkeme, ilk davanın önleyici etkisinin 1) vergi sürşarjı işlemlerinin derdest olduğu, 2) vergi sürşarj ödemesine karar verilmesine veya 3) bu vergi sürşarjı kararının kesinliğine dayandırılıp dayandırılmayacağını değılendirmiş ve ikinci seçeneğın en çok hukuka uygun olduğunu tespit etmiştir.

D. Yasal değışiklikler

36. Hükümet, Aralık 2012 tarihinde, Meclise Ayrı Kararla Yüklenen Vergi Sürşarjları ve Gümrük Vergisi Sürşarjları hakkındaki Yasa ile bazı ilgili Yasalara (HE 191/2012 vp.) ilişkin bir öneri sunmuştur. Yasanın yürürlüğe girmesinden sonra, vergi makamları, vergiye ilişkin karar verirken vergi sürşarjı uygulama veya konuyu polise bildirme hususunda değılendirme yapabilmektedir. Vergi makamları, vergi sürşarjı yüklememeye karar verebilir. Durumu polise bildirmemişlerse, fiili vergi kararını müteakip takvim yılının sonu itibariyle ayrı bir kararla vergi sürşarjı yükleyebilirler. Vergi makamlarının vergi sürşarjı yüklemeleri halinde ise, bu işlem sonrasında, yeni veya henüz ortaya çıkmış olaylara ilişkin delil elde etmedikleri sürece, durumu polise bildiremezler. Vergi makamlarının

durumu polise intikal ettirmiş olması halinde ise, kural olarak vergi sürşarjının uygulanması mümkün olmayacaktır. Söz konusu bu Yasanın amacı, vergi veya gümrük vergisi meselelerinin sadece tek bir davada ele alınması ve muhtemel olarak cezaya tabi tutulmasıdır.

37. Ayrı Bir Kararla Yüklenen Vergi Sürşarjları ve Gümrük Vergisi Sürşarjlarına ilişkin Yasa Tasarısı (781/2013 sayılı) Meclis tarafından kabul edilmiş ve 1 Aralık 2013 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Ancak, yasa, kapsamını geçmişe dönük şekilde genişletecek hükümler içermemektedir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞMENİN 7 NO'LU PROTOKOLÜNÜN 4 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

38. Başvuran, Sözleşmeye ek 7 No'lu Protokolün 4. maddesi uyarınca, nitelikli vergi kaçakçılığı suçundan mahkûm edildiği için aynı suçtan iki kez yargılanmama ilkesinin ihlal edilmesinden şikayetçi olmuştur. Vergi davası sürecine tabi tutulan ve sonucunda vergi sürşarjlarının yüklendiği aynı olaylar nedeniyle hakkında işlem başlatılmış ve mahkûm edilmiştir. Vergi davası, 11 Ocak 2010 tarihinde kesinleşirken; ceza davası ise 18 Mayıs 2011 tarihinde kesinleşmiştir.

39. Sözleşmeye ek 7 No'lu Protokolün 4. Maddesi şu şekildedir:

“1- Hiç kimse, bir Devletin hukukuna ve ceza muhakemesi usulüne uygun olarak kesin bir hükümle mahkûm edildiği ya da beraat ettiği bir suçtan dolayı, aynı Devletin yargı yetkisi içindeki ceza yargılamaları kapsamında yeniden yargılanamaz veya cezalandırılmaz.

2- Yukarıdaki fıkra hükümleri, yeni veya yakın zamanda ortaya çıkarılmış delillerin mevcut olması veya önceki muhakemelerde davanın sonucunu etkileyebilecek temel bir eksikliğin bulunması halinde, ilgili Devletin hukukuna ve ceza muhakemesi usulüne uygun olarak davanın yeniden açılmasına engel değildir.

3- Bu maddeye, Sözleşmenin 15.maddesine dayanmak suretiyle herhangi bir istisna getirilemez.”

40. Hükümet bu iddiayı reddetmiştir.

A. Kabul edilebilirlik hakkında

41. Mahkeme, bu şikâyetin, Sözleşmenin 35 § 3 (a) maddesi anlamı dâhilinde açıkça dayanaktan yoksun olmadığını belirtir. Ayrıca başka bir gerekçeden ötürü de kabul edilemez olmadığını kaydeder. Bu nedenle şikâyet, kabul edilebilir olarak nitelendirilmelidir.

B. Esas hakkında

1. Tarafların beyanları

(a) Başvuran

42. Başvuran, vergi davasının, Yüksek İdari Mahkeme kendisinin temyiz talebini reddettiği zaman 11 Ocak 2010 tarihinde kesinleştiğini belirtmiştir. Ceza davası ise, başvuran aynı suçtan iki kez yargılanmama ilkesine atıfta bulunmasına rağmen Temyiz Mahkemesinde görülmeye devam etmiştir. Temyiz Mahkemesi, başvuranı, vergi davasında esas alınan aynı gelirin beyan edilmemesinden ötürü ikinci kez mahkûm etmiştir.

43. Başvuran, mevcut davanın Yüksek Mahkemenin son içtihatına (KKO:2013:59) benzer olduğunu ileri sürmüştür.

(b) Hükümet

44. Hükümete göre, vergi sürşarjlarına ilişkin olarak yürütülen idari davanın, ceza hukuku kapsamına ve dolayısıyla aynı suçtan iki kez yargılanmama ilkesi kapsamına girdiği tartışmasızdı. Ayrıca, ikinci suçun, ilk suç ile aynı olaylara dayandığı da açıktı. Ancak, mevcut davada, vergi sürşarjlarına ilişkin ilk dava, nitelikli vergi kaçakçılığı suçuna ilişkin ikinci

dava devam ederken, Sözleşmeye Ek 7 No'lu Protokolün 4. Maddesi uyarınca henüz kesinleşmemiştir. Davalar eş zamanlı olarak görülmekte olduğu için, mevcut dava, aynı suçtan iki kez yargılanmama ilkesinin uygulanabilirliği için belirlenmiş olan kesin hüküm (*res judicata*) kriterini karşılamamıştır.

45. Hükümet, AİHM içtihadının, kesin hüküm kriterinin yorumlanmasına derdest dava (*lis pendens*) kriterini dâhil etmediğini belirtmiştir. Hükümete göre, kesin hüküm hususu olmamasına rağmen Mahkemenin aynı suçtan iki kez yargılanmama ilkesini uyguladığı *Tomasović / Hırvatistan* davası (bk. *Tomasović / Hırvatistan*, no. 53785/09, 18 Ekim 2011), münferit bir istisna olarak değerlendirilebilir. Çünkü; bu dava, aynı olaya ilişkin her ikisi de ceza davası olarak nitelendirilebilecek iki davadan ibaretti. Ayrıca, AİHM bu bağlamda açık bir beyanda bulunmadığı için bu karardan, derdest davalar açısından aynı suçtan iki kez yargılanmama ilkesini uyguladığı sonucu çıkmamaktadır.

46. *KKO:2013:59* davasında dile getirilen Yüksek Mahkemenin yeni yorum şekli incelenecek olursa, Hükümet; Yüksek Mahkemenin verdiği bu karar ile aynı suçtan iki kez yargılanmama yasağını insan hakları yükümlülüklerinden kaynaklanan gerekliliklerin fazlasını içerecek şekilde genişletmiş olduğunu belirtmiştir. Ancak, bu yorumun 5 Temmuz 2013 tarihinden önce hükme bağlanan ceza davaları açısından uygulanamaz olduğunu belirtmiştir. Bu nedenle, ilgili iç hukuk kararı 2011 yılında kesinleştiği için mevcut davanın değerlendirilmesinde dikkate alınmamıştır. Hükümete göre, Yüksek Mahkemenin bu hükmü, önceki içtihat yorumlamasının AİHM içtihatları ile çeliştiği anlamına gelmemektedir.

47. Hükümet, bu nedenle, başvurana yüklenen vergi sürşarjlarının vergi kaçakçılığı suçlamalarının incelenmesine engel teşkil etmediğini düşünmektedir. Bu suçlamalar karara bağlandığında, vergi davası henüz kesinleşmediği için başvuran, Sözleşmeye Ek 7 No'lu Protokolün 4. Maddesi kapsamında aynı eylemden ötürü iki kez cezalandırılmamıştır.

2. AİHM'in değerlendirmesi

(a) İlk yaptırımın mahiyeti gereği cezai nitelikte olup olmadığı hakkında

48. Mahkeme, ulusal hukuk uyarınca usulün yasal niteliğinin, 7 No'lu Protokolün 4 § 1. Maddesi uyarınca aynı suçtan iki kez yargılanmama ilkesinin uygulanabilirliği bakımından ilgili tek kıstas olamayacağını yineler. Aksi takdirde, bu hükmün uygulanması, Sözleşmenin amacı ve konusuna aykırı sonuçlara neden olabileceği dereceye kadar Sözleşmeci Devletlerin takdir yetkisine bırakılırdı (bk. daha fazla atıf içeren *Storbråten / Norveç* (kk.), no. [12277/04](#), AİHM 2007-... (alıntılar)). 7 No'lu Protokolün 4. Maddesinde geçen “ceza yargılaması” kavramı, Sözleşmenin sırasıyla 6 ve 7 maddelerinde yer alan “suçlama” ve “ceza” kelimelerine ilişkin genel ilkeler ışığında yorumlanmalıdır (bk. *Haarvig / Norveç* (kk.), no. [11187/05](#), 11 Aralık 2007; *Rosenquist / İsveç* (kk.), no. [60619/00](#), 14 Eylül 2004; *Manasson / İsveç* (kk.), no. [41265/98](#), 8 Nisan 2003; *Göktan / Fransa*, no. [33402/96](#), § 48, AİHM 2002-V; *Malige / Fransa*, 23 Eylül 1998, § 35, *Kararlar ve Hükümler Derlemesi-VII*; ve *Nilsson v. İsveç* (kk.), no. 73661/01, AİHM 2005-XIII).

49. AİHM'nin yerleşik içtihadı, “cezai suçlamanın” olup olmadığının belirlenmesinde dikkate alınacak olan genellikle Engel kıstasları olarak bilinen üç kıstası benimsemektedir (bk. *Engel ve Diğerleri v. Hollanda*, 8 Haziran 1976, Seri A no. 22). İlk kıstas, ulusal hukuk kapsamında suçun yasal anlamda sınıflandırılması; ikincisi suçun asıl mahiyeti ve üçüncü ise ilgili kişinin maruz kalması olası cezanın ağırlık derecesidir. İkinci ve üçüncü kıstaslar, birbirinin alternatifi olup; birlikte uygulanması gerekli değildir. Ancak, bu durum, her kıstasın ayrı analizinin cezai suçlamanın var olup olmadığı hakkında net bir sonuç vermesinin mümkün olmadığı durumlarda kıstasların birlikte kullanılması gerektiği yaklaşımını ortadan kaldırmaz (bk. *Jussila / Finlandiya* [BD], no. 73053/01, §§ 30-31, AİHM

2006-XIV; ve *Ezeh ve Connors / Birleşik Krallık* [BD], nos. [39665/98](#) ve [40086/98](#), §§ 82-86, AİHM 2003-X).

50. AİHM, *Jussila / Finlandiya* (yukarıda anılan) davasında, Sözleşmenin 6. maddesi bağlamında vergi sürşarjlarının cezai mahiyetine ilişkin inceleme yapmıştır. Bu davada AİHM, ilk kıstasa ilişkin olarak, vergi sürşarjlarının cezai nitelikte olmadığını; ancak mali rejimin bir parçası olarak sınıflandırıldığının aşikâr olduğunu tespit etmiştir. Ancak, bu belirleyici nitelikte değildi ve ikinci kıstas, suçun mahiyeti daha önemliydi. AİHM, vergi sürşarjların, genel anlamda vergi mükelleflerine uygulanan genel yasal hükümler ile yüklendiğini gözlemlemiştir. Ayrıca Finlandiya kanunlarına göre, vergi sürşarjları, zararın tazminine yönelik maddi tazminat olarak değil; caydırıcı olmak adına ceza olarak uygulanmıştır. Sürşarjlar, bu nedenle, amacı caydırma ve cezalandırma olan bir hüküm ile yüklenmiştir. AİHM, bu durumun suçun cezai niteliğini oluşturduğu kanaatindedir. Üçüncü Engel kıstasına ilişkin olarak ise, cezanın en ufak bir niteliği, konuyu 6. maddenin kapsamından uzaklaştırmamıştır. Bu nedenle, vergi sürşarjlarının bu ufak niteliğine rağmen 6. Madde cezai başlığı kapsamında uygulanmıştır (bk. yukarıda anılan, *Jussila / Finlandiya* [BD], §§ 37-38). Sonuç olarak, vergi sürşarjlarını içeren yargılama işlemleri, 7 No'lu Protokolün 4. maddesi kapsamında “cezai” nitelikteydi.

51. Bu nedenle, mevcut davada, Mahkeme, Sözleşmenin 7 No'lu Protokolün 4. maddesi uyarınca, her iki davanın da cezai nitelikte olduğunun aşikâr olduğu kanaatindedir. Tarafların bu hususta herhangi bir itirazları yoktur.

(b) Başvuranın yargılandığı suçların aynı olup olmadığı hakkında

52. AİHM, *Sergey Zolotukhin / Rusya* (bk. *Sergey Zolotukhin / Rusya* [BD], no. 14939/03, §§ 81-84, AİHM 2009) davasında, başvuranın yargılandığı suçların aynı olup olmadığı sorusu hakkında birkaç yaklaşımın varlığını kabul etmiştir. Mahkeme, bu meseleye ilişkin üç farklı yaklaşıma

ilişkin genel bir değerlendirme sunmuştur. Birkaç yaklaşımın mevcut olmasının, aynı suçtan iki kez yargılanmama konusundaki temel hakka aykırı olan yasal belirsizlik ortaya çıkardığını tespit etmiştir. Bu durumun aksine, Mahkeme, bu davada, 7 No’lu Protokolün 4. Maddesi bağlamında “aynı suç” kavramına ilişkin uyumlaştırılmış bir yorumda bulunmuştur. *Zolotukhin* davasında, Mahkeme, iki suçun yasal niteliğine vurgu yapan yaklaşımın bireyin haklarını oldukça sınırladığını tespit etmiştir. Mahkemenin kendisini; kişinin farklı yasal bir sınıflandırmaya tabi olan suçlar nedeniyle yargılandığını tespit etmeye sınırlandırması halinde, Mahkeme, 7 No’lu Protokolün 4. maddesinde yer alan güvenceyi, Sözleşmenin gerekli kıldığı şekilde uygulanabilir ve etkin olmasını sağlamaktan ziyade, tehlikeye atmış olacaktır. Bu doğrultuda, Mahkeme, 7 No’lu Protokolün 4. maddesinin, aynı olaylardan veya esas olarak aynı olan olaylardan kaynaklanan ikinci “suç” nedeniyle kişi hakkında yasal işlem başlatma veya kişiyi yargılamayı engelleyecek şekilde yorumlanması gerektiği fikrini benimsemiştir. Bu nedenle, aynı davalıyı içeren ve ayrılmaz şekilde zaman ve yer bakımından birbiriyle bağlantılı olan somut koşullara ilişkin bir bütün oluşturan bu olaylara odaklanmak önem arz etmekteydi. Bu şekilde yapılacak bir değerlendirme, mahkûmiyeti önleyecek veya cezai yargılamalar başlatılmasını sağlayacaktır.

53. Mevcut davada, taraflar, davaların aynı olaylara dayandığını kabul etmektedirler. Mahkeme de taraflarla aynı fikirdedir: her iki dava da, başvuranın gelirini beyan etmemesinden kaynaklanmıştır. Ayrıca, her iki dava, en azından kısmen de olsa aynı süre zarfıyla ve hemen hemen aynı miktarda kaçırılan vergi tutarlarıyla ilişkilidir.

(c) Nihai bir hükmün mevcut olup olmadığı hakkında

54. Mahkeme; 7 No’lu Protokolün 4. maddesinin amacının, “nihai” bir kararlar sonuçlandırılmış olan ceza yargılamalarının tekrarlanmasını önlemek olduğunu yineler (bk. *Franz Fischer / Avusturya*, no. 37950/97, §

22, 29 Mayıs 2001; *Gradinger / Avusturya*, 23 Ekim 1995, § 53, Seri A no. 328-C; ve yukarıda anılan *Sergey Zolotukhin / Rusya* [BD], § 107). 7 No’lu Ceza Yargılarının Milletlerarası Değeri Konusunda Avrupa Sözleşmesine atıfta bulunan, Protokole ilişkin Açıklayıcı Rapora göre, bir karar, geleneksel ifadeye göre, “kesin hüküm niteliği kazandığında nihai hale gelir. Bu, karar gayri kabili rücu olduğunda; yani başka olağan hukuk yollarının mevcut olmadığı veya tarafların bu hukuk yollarını tükettiği veya bu hukuk yollarından faydalanmadan belirtilen süre sınırının dolmasına izin verdiği durumlarda kararın nihai hale gelmesidir.” Bu yaklaşım, Mahkemenin içtihadında yerleşik hale gelmiştir (bk., örn, *Nikitin / Rusya*, no. [50178/99](#), § 37, AİHM 2004-VIII; ve *Horciag / Romanya* (kk.), no. [70982/01](#), 15 Mart 2005).

55. Olağan temyiz sürecinin geçerli olduğu kararlar, bu temyiz başvurusunda bulunulmasına ilişkin süre sınırı dolmadıkça, 7 No’lu Protokolün 4. maddesinde düzenlenen güvence kapsamı dışında bırakılır. Diğer taraftan, yargılamanın yeniden yapılması veya sona eren süre sınırının uzatılması için yapılan başvurular gibi olağanüstü hukuk yolları, hükmün kesinleşip kesinleşmediğinin belirlenmesinde dikkate alınmaz (bk. yukarıda anılan *Nikitin / Rusya*, § 39). Bu hukuk yolları ilk davanın devamı niteliğinde olmalarına rağmen, kararın “nihai” mahiyeti bu hukuk yollarına başvurulup başvurulmadığına bağlı değildir. 4. maddenin ikinci fıkrasında açıkça belirtildiği üzere, 7 No’lu Protokolün 4. maddesi yargılamanın yeniden yapılmasına engel teşkil etmez.

56. Mevcut davada, vergi davası, Yüksek İdari Mahkeme, başvuranın temyiz talebini reddettiği zaman 11 Ocak 2010 tarihinde kesinleşmiştir. Tarafların başvurabilecekleri başka bir olağan hukuk yolu mevcut değildir. Bu nedenle, vergi sürşarjı yükleyen vergi davası kararı, Sözleşmenin “nihai” kelimesine yüklediği özerk anlam dâhilinde, 11 Ocak 2010 tarihinde kesinleşmiştir.

(d) Mükerrer yargılamanın söz konusu olup olmadığı hakkında

57. Mahkeme; 7 No’lu Protokolün 4. maddesinin, “nihai” karar ile sonlandırılmış olan ceza yargılamalarının tekrarlanmasını engellediğini yineler. 7 No’lu Protokolün 4. maddesi sadece iki kez cezalandırılmama hakkıyla sınırlandırılmamış olup; aynı zamanda iki kez soruşturulmaya tabi tutulmama veya yargılanmama hakkını da kapsar (bk.yukarıda anılan *Franz Fischer / Avusturya*, § 29). Eğer durum bu şekilde olmasaydı, “cezalandırılma” sözcüğüne “yargılanma” sözcüğünün eklenmesi gerekli olmayacaktır; çünkü bu da tekerrürden ibaret olacaktır. 7 No’lu Protokolün 4. maddesi, bireyin mahkûmiyetle sonuçlanmayan bir davada sadece yargılanmış olduğu durumlarda da uygulanır. Mahkeme; 7 No’lu Protokolün 4. maddesinin, üç ayrı güvence içermekte olduğunu ve bireyin aynı suç nedeniyle (i) yargılanmaya tabi olmayacağını, (ii) yargılanmayacağını veya (iii) cezalandırılmayacağını öngördüğünü yineler (bk. yukarıda anılan *Nikitin / Rusya*, § 36).

58. Mahkeme; 7 No’lu Protokolün 4. maddesinin, ikinci dava açıldığı sırada ilk davanın henüz sonuçlanmış ve kesinleşmiş olması halinde, ard arda yapılacak yargılama işlemlerini açık şekilde yasakladığını belirtir (bk. örn. yukarıda anılan *Sergey Zolotukhin / Rusya* [BD]).

59. Paralel yargılamalara ilişkin olarak ise, 7 No’lu Protokolün 4. maddesi, eş zamanlı olarak yürütülen davalar için engel teşkil etmemektedir. Bu durumda, nihai olarak beraat ettiği veya mahkûm edildiği bir suç bakımından başvuranın birçok kez yargılandığı söylenemez (bk. *Garaudy / Fransa* (kk.),no. 65831/01, AİHM 2003-IX (özet)). İki paralel davanın mevcut olduğu durumlarda, ilk dava kesinleştikten sonra ikinci davaya devam edilmemesi Sözleşme açısından da sıkıntılı bir durum değildir (bk. *Zigarella / İtalya* (kk.), no. 48154/99, AİHM 2002-IX (özet)). Ancak, ikinci davanın sona ermediği ve görülmeye devam ettiği durumlarda, Mahkeme ihlal tespit etmiştir (bk. yukarıda anılan *Tomasović /*

Hırvatistan, § 31; ve *Muslija / Bosna Hersek*, no. 32042/11, § 37, 14 Ocak 2014).

60. Ancak Mahkeme, önceki içtihadında (bk. *R.T. / İsviçre* (kk.), no. 31982/96, 30 Mayıs 2000; ve *Nilsson / İsveç* (kk.), no. 73661/01, 13 Aralık 2005), farklı davalarda aynı konuya ilişkin olarak (alkollüyen araç kullanma) farklı makamlarca farklı yaptırımlar (tecil edilmiş hapis cezası ve ehliyetin alınması) uygulanmış olmasına rağmen, bu yaptırımların arasında esas ve zaman bakımından yeterli ölçüde yakın bir bağlantı olduğunu tespit etmiştir. Bu davalarda, Mahkeme; başvuranların, Sözleşmeye Ek 7 No'lu Protokolün 4. maddesine aykırı şekilde, nihai olarak mahkûm oldukları bir suçtan yargılanmadıklarına veya cezalandırılmadıklarına ve bu nedenle mükerrer yargılama işlemlerinin söz konusu olmadığına hükmetmiştir.

61. Mevcut davaya dönüldüğünde ve Sözleşmeye Ek 7 No'lu Protokolün 4 § 1. maddesine ihlal teşkil edecek şekilde mükerrerlik olup olmadığının tespitine ilişkin olarak, Mahkeme; başvuranın hem mahkûm edilmesinin hem de kendisine vergi sürşarjları yüklenmesinin, düşük vergi değerlendirmesine neden olacak şekilde vergi beyanı sırasında gelir hakkında bilgi sağlanmaması nedeniyle Finlandiya kanunlarında öngörülen yaptırımların bir parçası olduğunu kaydeder. Ancak, Finlandiya sistemi uyarınca, cezai ve idari yaptırımlar, birbirleriyle alakalı olan yargılamalar olmaksızın, farklı yetkililer tarafından uygulanmaktadır: her iki davada, kendine özgü yolu izlemekte ve birbirlerinden bağımsız olarak kesinleşmektedir. Ayrıca, yaptırımlardan hiçbiri, diğer mahkeme veya makam tarafından yaptırımın ağırlığını değerlendirmede dikkate alınmamakta olup; ilgili merciler arasında da başka bir etkileşim söz konusu olmamaktadır. Daha da önemlisi, Finlandiya sisteminde vergi sürşarjları, başvuranın tutumu ve ceza davasında yapılan değerlendirmelerden bağımsız olarak ilgili vergi mevzuatınca başvuranın yükümlülüğünün incelenmesinin ardından uygulanmaktadır. Bu, Mahkemenin önceki davalarından, sürücü belgesine ilişkin olan *R.T.* ve *Nilsson* kararına ters düşmektedir. Bu kararda,

ehliyetin alınmasına ilişkin karar, işlenen trafik suçu nedeniyle verilmesi olası veya nihai bir mahkûmiyete doğrudan dayalıydı ve bu nedenle söz konusu suçun veya tutumun ayrı bir incelemesi söz konusu değildi. Bu nedenle, Finlandiya sistemine göre, ceza ve vergi davaları arasında esas ve zaman bakımından yakın bir ilişki olduğu söylenemez.

62. Sonuç olarak, mevcut dava, iki paralel ve ayrı davaya ilişkindir. Bu davalardan ilki, 11 Ocak 2010 tarihinde kesinleşmiş; ikincisi ise 15 Aralık 2008 tarihinde başlatılmıştır. Bu nedenle bu iki dava, ilk dava kesinleşene kadar 11 Ocak 2010 tarihine kadar eş zamanlı olarak devam etmiştir. İlk dava sonuçlanıp kesinleştikten sonra ikinci dava düşürülmediği ve 18 Mayıs 2011 tarihli nihai karara kadar devam ettiği için başvuran, sırası ile 11 Ocak 2010 ve 18 Mayıs 2011 tarihlerinde kesinleşen iki davada aynı suçtan iki kez mahkûm edilmiştir.

63. Mahkeme, bu bağlamda, paralel davaların hangisinin daha önce kesinleşeceğinin bazı durumlarda raslantısal olabileceğini ve bu durumun eşit olmayan muamele hususunda kaygı yaratabileceğini kabul eder. Ancak, Yüksek Sözleşmeci Devletlere tanınan takdir yetkisi bakımından, bu Devletler cezai usullerini ve yasal sistemlerini nasıl düzenleyeceklerini belirlemeye yetkilidirler. Yüksek Sözleşmeci Devletler, kendi cezai usullerini ve yasal sistemlerini başta Sözleşme ve Ek Protokolleri olmak üzere uygulanabilir uluslararası yükümlülükler uyarınca oluşturma ve geliştirme hususlarında serbesttirler (bk, *gerekli değişiklikler ile birlikte, Achour / Fransa* [BD], no. 67335/01, § 44, AİHM 2006-IV). Finlandiya’da içtihat ve mevzuatın bu doğrultuda değiştirildiği görülmektedir.

64. Sonuç olarak, Mahkeme, başvuran farklı iki davada aynı olaydan dolayı iki kez mahkûm edildiği için Sözleşmeye Ek 7 No’lu Protokolün 4. maddesinin ihlal edildiğini tespit eder.

II. BAŞVURUNUN GERİ KALANI HAKKINDA

65. Başvuran ayrıca Sözleşmenin 6 §§ 1 ile 3 ve 7. maddeleri kapsamında, adil yargılanmamasından ve yolsuzluk suçlamaları açısından ise yasallık ilkesinin ihlal edilmesinden şikâyetçi olmuştur. Şirket temsilcisi olarak nitelikli vergi dolandırıcılığı ve defter tutma suçlarından mahkûm olduğu ölçüde 7 No'lu Protokolün 7. ve 4. maddelerinin ihlal edilmesinden şikâyetçidir. Son olarak, suçlamalar hakkında detaylı bilgi sunamadığı, kendisine tanıklardan birine soru yöneltme imkânının verilmediği, beyanının doğru şekilde kayda geçirilmediği ve hükmün yeterli ölçüde gerekçelendirilmediği Temyiz Mahkemesi önündeki yargılama işlemlerinden şikâyetçi olmuştur. 6 Ocak 2012 tarihli dilekçesi ile başvuran ayrıca, Yüksek Mahkemenin olağanüstü temyize ilişkin 12 Aralık 2011 tarihli kararında gerekçelendirme yapılmaması nedeniyle Sözleşmenin 6. maddesinin ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

66. Elindeki tüm bilgi ve belgeler ışığında ve şikâyette bulunulan konular yetkisi alanına girdiği ölçüde, Mahkeme; Sözleşme veya Protokollerinde yer alan hak ve özgürlüklere ilişkin bir ihlal mevcut olmadığını tespit eder. Bu bağlamda, başvurunun bu bölümü, Sözleşmenin 35 §§ 3 (a) ve 4. madde hükümleri uyarınca açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle reddedilmeli ve kabul edilemez olarak nitelendirilmelidir.

III. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

67. Sözleşmenin 41. maddesi şu şekildedir:

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmecî Taraf'ın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırılabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

A. Tazminat

68. Başvuran, hapis cezası nedeniyle kazanamadığı geliri nedeniyle 60.000 euro ve 23 Aralık 2010 tarihli karar ile ödemesine hükmedilen tazminat tutarının iadesi olarak da 1,100.000 euro talep etmiştir. Kendisine verilen hapis cezası nedeniyle 73.500 euro tutarında ve karar nedeniyle yaşadığı üzüntü nedeniyle belirli bir miktar belirtmeksizin manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

69. Hükümet; başvuranın, ulusal kararın hükümsüz kılınması halinde gelir kaybı dâhil hapis cezası nedeniyle tazminat talep etme şansı olduğunu belirtmiştir. Bu nedenle, 60.000 ve 73.500 euro tutarındaki tazminat taleplerinin reddedilmesi gerektiği kanaatindedir. Başvuran, her halükarda, maddi tazminata yönelik taleplerini destekleyecek belgeler ibraz edememiştir ve bu nedenle maddi tazmin talepleri reddedilmelidir. Kararın neden olduğu manevi zarara ilişkin olarak ise, Hükümet; Mahkemenin Sözleşmeye Ek 7 No'lu Protokolün 4. maddesi uyarınca ihlal tespit etmesi halinde başvurana makul miktarda tazminat verilmesine hükmedeceği kanaatindedir. Hükümete göre, mevcut koşullarda, verilecek tazminat 1.500 euroyu geçmemelidir.

70. Mahkeme, başvuran aleyhine isnat edilen suçlamaların birkaç farklı seferden oluştuğunu dikkate alır. Mahkeme açısından, tespit edilen ihlalin, başvurana mahkûm eden veya etmeyen tüm kararın geçersiz sayılmasına yol açıp açmayacağına ilişkin yorum yapmak mümkün değildir. Ulusal sistem, bu tür durumlarda maddi ve manevi tazminat alma olanağı sunduğu için Mahkeme, 60.000 ve 73.500 euro tutarındaki tazminat taleplerini reddeder. Mahkeme ayrıca, büyük bir bölümü mevcut dava ile ilgili olmadığı için 1,100.000 euro tutarındaki maddi tazminat talebini de reddeder. Mevcut davayla ilgili olduğu ölçüde, başvuran, bu meblağların fiilen ödenmesine ilişkin olarak kanıt sunmamıştır. Diğer taraftan, Mahkeme, manevi tazminat olarak başvurana 3.000 euro ödenmesine karar verir.

B. Masraf ve giderler

71. Başvuran ayrıca, Mahkeme önünde tahakkuk eden masraf ve giderler için toplam 15.443,41 euro talep etmiştir. Bu masraf ve giderlere, yasal hizmetler için ödenen ücretler (12.300 euro), bilirkişi beyanları (2.200 euro) ve çeviri ücreti (943,41 euro) dâhildir.

72. Hükümet, bilirkişi beyanları için talep edilen 2.200 euro tutarındaki harcamanın bu davaya ilişkin olmadığını ve bu nedenle tazmin edilemez olduğunu kaydetmiştir. Avukatlık ücreti için talep edilen 12.300 euro tutarındaki meblağın ise ayrıntılı şekilde açıklanmadığını ve başvuranın bu bağlamda herhangi bir belge sunmadığını belirtmiştir. Bu nedenle bu talep, Mahkeme İçtüzüğü'nün 60 § 2 maddesi uyarınca reddedilmelidir. Ayrıca, çeviri ücretleri ise hâlihazırda avukatlık ücretlerine dâhil edilmiş olup; bu nedenle reddedilmelidir. Her açıdan başvuranın masraf ve giderler nedeniyle talep ettiği tutarlar oldukça fazladır. Hükümet, masraf ve giderler için hükmedilecek miktarın 2.500 euroyu (katma değer vergisi dâhil) geçmemesi gerektiği kanaatindedir.

73. Mahkeme'nin içtihadına göre, başvuranın masraf ve giderlerini geri alabilmesi için, söz konusu masraf ve harcamaların fiilen ve gerekli olduğu için yapılmış olduğunun belgelenmesi ve makul miktarda olması gerekmektedir. Mahkeme, mevcut davada bilirkişi beyanlarının bildirilen şikâyetle ilgili olmadığını kaydeder. Ayrıca, Mahkeme İçtüzüğü'nün 60 § 2 maddesi uyarınca, avukatlık ücretlerine yönelik talebi destekler nitelikte herhangi bir belge Mahkemeye ibraz edilmemiştir. Elindeki bilgi ve belgeleri ve yukarıdaki kriterleri dikkate alan Mahkeme, kendi nezdinde yürütülen işlemler nedeniyle tahakkuk eden masraf ve giderler için toplam 943,41 euro (katma değer vergisi dâhil) ödenmesini uygun bulmuştur.

C. Gecikme faizi

74. Mahkeme, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankasının kısa vadeli kredilere uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklenmek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğuna karar vermiştir.

İŞBU GEREKÇELERLE MAHKEME OY BİRLİĞİYLE;

1. Başvuranın kendi ehliyetiyle işlediği aynı suçtan dolayı iki kez yargılanmasına ilişkin şikâyetinin kabul edilebilir olduğuna ve başvuranın geriye kalan kısmının kabul edilemez olduğuna;
2. Sözleşmeye Ek 7 No'lu Protokolün 4. maddesinin ihlal edildiğine;
3.
 - (a) Davalı Devlet tarafından, başvurana, Sözleşme'nin 44. maddesinin 2. fıkrası uyarınca, kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde; ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden davalı Devletin ulusal para birimine çevrilmek üzere, aşağıdaki tutarların ödenmesine:
 - (i) Manevi tazminat olarak, miktara yansıtılabilecek vergiler hariç olmak üzere, 3.000 euro (üç bin euro),
 - (ii) Masraf ve giderler olarak, miktara yansıtılabilecek vergiler hariç olmak üzere, 943.41 euro (dokuz yüz kırk üç euro, kırk bir sent);
 - (b) Yukarıda bahsi geçen üç aylık sürenin bittiği tarihten itibaren, ödeme gününe kadar, yukarıda bahsedilen miktara, Avrupa Merkez Bankasının kısa vadeli kredilere uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklenmek suretiyle elde edilecek oranda basit faiz uygulanmasına;

4. Başvuranın adil tazmine ilişkin taleplerinin geri kalanının reddedilmesine

Karar vermiştir.

İşbu karar İngilizce dilinde tanzim edilmiş ve AİHM İçtüzüğü'nün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları uyarınca 20 Mayıs 2014 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Françoise Elens-Passos Ineta Ziemele
Yazı İşleri Müdürü Başkan